

OPINIONS

Publicades durant 15 anys

Núm. 165 – Any 2024

¿De quina manera has estimat o estimes?

Malgrat que, segons el diccionari de la Reial Acadèmia les paraules “querer” i “amar”, són sinònims, per a mi, tenen connotacions diferents. “Querer” o el seu equivalent en català “estimar”, és un sentiment que, generalitzant, es pot tenir cap a persones, animals o coses. “Amar” (segons la meua opinió), és una experiència més profunda en la que intervenen solament persones.

Que jo sàpiga a la nostra llengua no hi ha cap paraula que diferenciï ambdues emocions. Per tant, no tinc altre remei que encabir-les dins el mateix cistell i escriure sobre l’“estima”.

Estimar a una deïtat, als pares, als fills, als amics, a un animal de companya com a éssers vius, o, cap a objectes que per la seva bellesa o, perquè ens porten records, poden ser causa d’aquest sentiment.

Totes les emocions basades en l’estima són importants. No obstant, només faré esment de la que existeix exclusivament entre dues persones. Aquella emoció intensa i diferent de totes les altres, on no compta ni el gènere, ni la condició, ni el color de la pell, ni l’edat, però què és la causa d’un gran desassossec.

¿Hi ha algú que no hagi experimentat mai una petita o una gran vivència on hi ha intervingut o intervén un sentiment que s’ha arrelat de manera molt intensa? ¿Qui no ha percebut alguna vegada què el cor s’accelera deixant-nos quasi sense alè, produint un col·lapse mental momentani i una vibració dins les entranyes que esborra, per uns moments, qualsevol preocupació en veure o sentir la veu de la persona que ens atrau?

Hi ha diferents maneres d’estimar, però, no s’haurien de confondre amb un instint innat en tot ésser viu, buscant primordialment la pròpia complaença per alleugerar el cos d’una càrrega hormonal que produeix un neguit difícil de suportar. Una manera d’actuar que, en llenguatge col·loquial, se’n diu, de manera fina, “fer l’amor”, però que és una exteriorització on l’amor, no té res a veure.

Malgrat que, en un moment donat es pot sentir a l’uníson entusiasme, amor, desig, plaer... el difícil és que això perduri quan sorgeixen, com humans que som, defectes, imperfeccions, febleses... que requereixen renúncies, fins i tot sacrificis, i, no tothom està preparat ni disposat a acceptar les conseqüències negatives que es poden presentar en una relació per molta estima que hi hagi.

L’escriptor i filòsof J. Krishnamurti, gran coneixedor de la ment humana, deia que: *“És més fàcil estimar a un déu que a un ésser humà. Amb un deu vivim, però no convivim”*.

Ara bé, no tot el sentiment d'estima es basa fonamentalment a gaudir del sexe ni en fer o rebre carícies amoroses. També hi ha l'estima mancada de qualsevol demostració afectiva o sexual. Un sentiment que s'anomena "amor platònic", on sovint s'idealitza, es minimitzen defectes i s'engrandeixen virtuts, cultivant una imatge perfecta de qui és la causa d'aquest sentiment.

Existeix també l'estima tòxica, on les relacions són destructives i causants d'un gran sofriment, però de les quals resulta difícil sortir-ne a causa de la dependència emocional existent, malgrat rebre demostracions de gelosia, menyspreu, abús psicològic i maltractament físic que, fins i tot, pot arribar a l'assassinat. Per desgràcia, sovint ens assabentem d'alguna d'aquestes actuacions.

Però, a pesar d'haver-hi en l'estima coses negatives, existeix també quelcom positiu, on un estima l'altre tal com és i on predomina: el respecte, la companyia, la confiança, la sinceritat i la comprensió. Una estima que, pot mantenir-se de per vida.

Particularitzant

Hi ha experiències afectives o eròtiques que han caigut en l'oblit. Però, el pas del temps, no esborrarà mai de la ment, ni el primer petó de llarga durada on es varen barrejar salives, ni a qui va protagonitzar aquell contacte corporal que ocasionà el primer esclat de plaer.

Cada persona és un món amb les seves vivències. Però, quan hem obert les portes a l'amor i l'hem deixat entrar amb un esperit ple d'il·lusió, sentint que cada batejada del nostre cor resta plena de desig i que ens dona la força suficient per afrontar els esdeveniments diaris, per dificultosos que siguin, és un sentiment que no té preu. Si a tot això s'hi afegeix poder fer una demostració sexual, aleshores l'emoció és veritablement enriquidora, meravellosa i sublim, ja que omple la nostra vida d'una manera no equiparable a cap altra emoció.

Però, no n'hi ha prou amb saber que som estimats. De tant en tant, ens agrada que ens ho demostrin. És un testimoniatge important pel nostre equilibri emocional que ajudarà a adquirir una maduresa plena, i, a desenvolupar-nos com a persones.

Dissortada la persona que, per un cúmul de factors que poden causar ansietat i angoixa per no posseir la persona estimada, no ha gaudit, ni gaudeix, d'una part molt important i fascinant que la vida posa al seu abast. Qui es tanca en un mateix com a defensa d'aquest sentiment, i pensa que distanciar-se és un medi de seguretat, es converteix en el seu propi carceller/a i es perd una de les vivències més meravelloses a què pot arribar l'ésser humà.

No es pot negar que l'atracció i l'entesa sexual són uns dels principals motors d'una relació, però, no n'hi ha prou. Perquè funcioni, s'ha de saber escoltar, dialogar i arribar a un acord. Quan una de les parts s'hi nega, és probable que estem davant d'algú narcisista, egoista i immadur/a, que només busca la seva satisfacció sexual i, la resta no l'interessa. Si això succeeix, el més assenyat fora expulsar, per sempre, del cor, a aquesta persona.

Acomiada aquestes Opinions amb un petit poema propi, que per a molts pot semblar una utopia romàntica, però que, a mesura que passen els anys i, sobretot a la vellesa, ens agradaria que fos una realitat.

Esclat

Amb un esclat d'amor les teves mans agafaran les meves.
Recolzaré el meu cap sobre la teva espatlla.
Tu, amb tendresa, em diràs paraules amoroses, i jo, tota cofoia...
t'escoltaré enamorada.

Maria Mercè Usón